

[Lysholt Hansen.]

egnsudviklingsområderne. Jeg tror, at det ændres med denne lovgivning.

For det fjerde anser jeg det for noget afgørende, at man som hovedprincip for ydelser af støtte fastholder rentabilitets- og overlevelsesevnen.

For det femte finder jeg det afgørende, at man tager fat på mulighederne for at finansiere kommunernes infrastrukturelle anlæg. Jeg siger udtrykkelig tager fat på dem, for det kan ikke blive andet, og ingen kommune skal have illusioner om, at nu er der penge at hente under egnsudviklingsloven til infrastrukturarbejde. Man tager fat på problemet ud fra ganske konkrete opgaver og ud fra en uendelig lille bevilling på 5 mill. kr., uendelig lille i forhold til de infrastrukturelle problemer.

For det sjette lægger jeg vægt på, at støtteordningen forenkles, således at de erhvervsdrivende umiddelbart kan se fordelene ved lovgivningen. Det har det nok knebet noget med ved den hidtidige lovgivning.

For det syvende lægger jeg megen vægt på, at der nu gøres en øget indsats for at gøre de fremtidige støtteordninger kendt. Personlig tvivler jeg på, at det er tilstrækkeligt med de i forslaget nævnte brochurer o. lign., for det er en kendsgerning, at industriens kendskab til egnsudviklingsfremmende foranstaltninger er meget ringe. Måske kan vi under udvalgsarbejdet finde frem til en anden og bedre facon, hvorunder disse ting kan gøres bekendt for dem, der skal etablere sig.

Om de i lovforslaget nævnte støtteordninger så er incitament nok til udflytning eller udbygning af de virksomheder, der ikke mangler kapital og ikke mangler finansiering, tvivler jeg på. For sådanne virksomheder ville derfor nok fri afskrivning på investeringer inden for de første 10 år ved placering i egnsudviklingsområder have større effekt, og da der reelt kun er tale om at flytte skattetilsvaret over et vist åremål, så tror jeg nok, at vi må overveje også dette spørgsmål. Jeg tror, at vi dermed kunne få bedre virksomheder til også at foretage udflytning.

Jeg tror som sagt, at overgangen fra garanti for lån til direkte statslån med en lavere rente end markedrenten vil sætte et hidtil ukendt skub i egnsudviklingsområder-

ne, og det gælder naturligvis ikke mindst de særlig vanskeligt stillede områder, hvor der yderligere kan ydes et direkte tilskud til anlægsudgifterne.

Lad mig derfor slutte med at sige, at det i de mange år, jeg herinde har arbejdet med egnsudviklingsloven, har glædet mig, at man nu gennem en lang årrække har kunnet enes om denne lovgivning her i folketinget. Det håber jeg også vi kan ved dette lovforslags behandling, så vi i løbet af forholdsvis kort tid kan gennemføre det i enighed. Når jeg nævner det, er det ikke, fordi det for mig altid er afgørende at opnå enighed, men fordi der ude omkring i landet gerne fortsat skulle være den enighed ud over politiske grænser, ud over faglige grænser og ud over erhvervsgrænser, som alene kan bære dette lovforslag igennem, således at man ude omkring kan føre vore intentioner ud i livet og få oprettet nye arbejdspladser, nye virksomheder, i de hårdt ramte områder, der her er tale om.

Stetter: Den konservative folketingsgruppe går helhjertet ind for, at vi gennem lovgivningen arbejder for at skabe eisartede levevilkår over hele landet. Et vigtigt middel i disse bestræbelser er loven om egnsudvikling, der tager sigte på at fremme industrialiseringen i de industrisvage områder. En absolut nødvendig forudsætning for at opnå tilfredsstillende resultater er, at der i landet som helhed foregår en positiv industriudvikling. I modsat fald bliver virkningerne kun betydningsløse eller måske endog direkte skadelige, nemlig i de tilfælde, hvor man fjerner arbejdspladser fra områder, som heller ikke kan undvære dem. I dag har vi som bekendt ledighed selv i hovedstadsområdet.

Betingelsen for, at vi med denne lovgivning kan nå frem til de tilsigtede mål, er med andre ord, at regeringen og folketingets flertal lægger kursen om og begynder at føre en industrivenlig politik, der giver virksomhederne bedre mulighed for at investere i bygninger, maskiner og salgsfremmende foranstaltninger i tillid til, at regeringen vil skabe stabile forhold. Dette er en ubetinget forudsætning for, at virksomhederne kan fastlægge en langsigtet optimistisk investeringspolitik.

Hidtil har regeringen foreslået og gen-